

РЕШЕНИЕ

№ 68

гр. Пловдив, 21.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Мария П. Петрова
Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20235000500110 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 422, постановено на 16.12.2022 г. по гр.д. 41/2022 г. на Окръжен съд-Хасково, в частите му, с които е осъдена на основание чл.2,ал.1,т.3,предл.1 от ЗОДОВ във вр. с чл. 52 от ЗЗД ПРБ да заплати на ищеца К. А. С. обезщетение за претърпени неимуществени вреди от повдигнато обвинение в извършване на престъпление по чл. 321,ал.3,пр.2 и пр.4,т.2 във вр. с ал.2 от НК, наказателното производство за което е прекратено, в размер на 15 000 лв., ведно със законната лихва върху тази главница, считано от 5.07.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, а също да му заплати за разноски по делото сумата 5,60 лв. ДТ и 675 лв. за платено адвокатско възнаграждение.

Жалбоподателят ПРБ моли решението да бъде отменено в обжалваните негови части като незаконосъобразно по съображения, изложени в подадената на 30.12.2022 г. въззивна жалба, и да бъде постановено от апелативния съд решение, с което да се намали размерът на присъденото обезщетение за неимуществени вреди. Като ответник в производството пред окръжния съд оспорва предявените от К. А. искове и моли те да бъдат отхвърлени като

неоснователни.

Ответникът по въззивната жалба К. А. С. не е взел становище по жалбата. Като ищец в производството пред окръжния съд предявява обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 2 от ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за осъждане на ответника да му заплати обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 40000 лв. за претърпени болки и страдания вследствие на воденото срещу него наказателно производство по ДП №2/2015 г. на С. - Х., по което той на 14.12.2015 г. е привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 4 във вр. с ал. 2 от НК, което наказателно производство е било прекратено, ведно със законната лихва върху сумата от датата 21.03.2019 г.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на обжалваното решение съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК и във връзка с оплакванията и исканията на жалбоподателя, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и намери за установено следното:

Безспорно е между страните, видно е от представеното от ищеца в копие с исковата молба постановление за привличане на обвиняем и вземане мярка за неотклонение от 14.12.2015 г., че срещу ищеца по К. А. С. е било водено наказателно производство по ДП № 2/2015 г. по описа на С. - Х., като на 14.12.2015 г. той е бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 4 и т. 2 във вр. с ал. 2 от НК, като му е наложена мярка за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 5 000 лв.. Безспорно е, че с постановление от 21.03.2019 г. на прокурор при Специализирана прокуратура по пр. пр. № 2/2015 г. по описа на СР, ДП №2/2015 г. по описа на С. - Х., Кърджали, влязло в сила на 5.07.2019 г., воденото срещу С. наказателно производство е било прекратено на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 от НПК (обвинението не е доказано).

С подадената на 28.01.2022 г. искова молба ищецът К. С. твърди, че в резултат на повдигнатото обвинение е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в напрежение, страх и стрес от възможността да бъде осъден, ограничаване на социалните контакти, дискредитиране, накръняване на доброто име, неудобство и срам от положението на обвиняем, оставане без работа и доходи, притеснения от силно затруднено финансово състояние,

потиснатост от невъзможност да подпомага материално семейството и близките си, промяна в емоционалното и психическото състояние, и претендира за присъждане на обезщетение в размер на 40 000 лв. ведно със законната лихва върху нея от датата 21.03.2019 г. (датата на постановяване на постановлението за прекратяване на наказателното производство).

С подадения на 24.02.2022 г. писмен отговор от страна на ответника по делото П. претенцията се оспорва като недоказана по основание и размер. Заявено е, че П. не следва да носи отговорност за прекратяването на трудовото правоотношение на ищеца с оглед правното основание за уволнението „съкращаване на щата“, което не е в причинна връзка с повдигнатото обвинение Заявено е, че не е в причинна връзка с воденото производство и прекратяването на трудовото правоотношение на ищеца с правно основание чл. 10, ал. 1 от Закона за митниците, тъй като от решението на ВАС, с което е потвърдено решението на АдмС-Хасково, е видно, че заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение е отменена поради нейна процесуална и материална незаконосъобразност и П. не може да носи отговорност за незаконосъобразни действия на орган по назначаването. Заявено е, че П. не може да носи отговорност и за полицейското задържане по ЗМВР. Възражава се, че размерът на претендираното обезщетение от 40 000 лв. е прекомерен. Заявено е, че наказателно производство с продължителност от 3 години и 3 месеца не е извън разумния срок, повдигнати са обвинения на множество лица, делото е с фактическа и правна сложност, приключило е на досъдебната фаза на процеса, не се твърди интензивност за процесуално-следствените действия. Твърди се, че мярката за неотклонение „Парична гаранция“ не е довела до значителни ограничения, а във връзка с наложената забрана за напускане на страната липсват твърдения за обжалването ѝ, както и други доказателства за реално осуетени пътувания на ищеца. Заявено е, че не се твърдят и трайни вреди върху физическото и психическо здраве на ищеца, както и вреди по отношение на кариерното му развитие, като той понастоящем е служител на А. М.. Оспорва и началната дата на акцесорната претенция за законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди, която лихва е дължима най-рано от датата на стабилизиране на постановлението за прекратяване на наказателното производство.

С обжалваното съдебно решение окръжният съд отчита, че по отношение на ищеца е било предявено и поддържано обвинение за извършено

тежко умишлено престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 4 и т. 2 във връзка с ал. 2 от НК, като наказателното преследване е продължило от 14.12.2015 г. до 5.07.2019 г. или 3 години и 6 месеца и то е причинило на ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в търпени негативни психични изживявания през периода, през който е бил обвиняем, които морални страдания не само не са намалявали интензитета си с времето, а са се увеличавали - поради продължаващото все по-дълго наказателно производство са се засилвали съмнения на обкръжението на ищеца в неговата невинност, самият той е започнал да губи увереност в обективността на правоохранителните органи и положителния изход за него и е изпитвал страх от изхода на делото и тежестта на висящите обвинения. При определяне на размера на обезщетението съдът съобразява относително продължителния период, през който срещу ищеца е било повдигнато и поддържано обвинението (3 години и 6 месеца), тежестта на престъплението, в което е бил обвинен (тежко умишлено престъпление от общ характер от компетентността на Специализирана прокуратура, за което наказателния закон предвижда лишаване от свобода от 3 до 10 години), че ищецът е мъж в разцвета на силите си с успешно професионално развитие – специалист с около 30-годишен стаж в митническата администрация, че към момента на привличането му като обвиняем ищецът е бил с отличен авторитет. Съдът отчита, че от събраните доказателства се установяват конкретно изживените от ищеца отрицателни емоционални страдания и техният интензитет – чувство на притеснение и неудобство от засягане на честта и достойнството му, накърняване на името и авторитета му, напрежение, тревоги, безпокойство, обърканост от неоснователно отправени обвинения, стрес и страх да бъде осъден без вина, промяна в характеровите черти – от спокоен ищецът станал нервен и обезверен, негативни изживявания по повод отрицателното отношение и недоверието на част от приятели и познати. Съдът посочва, че повдигането и поддържането на незаконното обвинение е довело до загуба на лично време и средства за явяване във връзка с провежданото разследване, а мярката за неотклонение „Парична гаранция“ при всички случаи води до ограничаване на законните права на лицето. Съдът преценява, че събраните по делото доказателства не водят до извода, че наказателното производство е станало причина за влошаване на здравословното състояние на ищеца. Съдът отчита, че ищецът е загубил връзка с много познати и приятели, колеги в

работата, но семейството му е останало до него, т.е. той е имал и има тяхната подкрепа и не е бил сам през времето на моралните си страдания. Съдът отчита и че приложената втора мярка за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на Република България“ несъмнено е станала пречка за свободно придвижване с цел задгранични пътувания, т.е. и това негово право е било ограничено. Съдът приема за основателно и твърдението на ищеца, че в сравнително малко населено място като град С. при така случилата се информираност на обществеността за образуваното срещу ищеца наказателно производство, съчетано с възрастта му, това е затруднило съществено намирането на подходяща работа, което неминуемо е довело до влошаване на финансовото положение на семейството му, което допълнително е увредило увереността, самочувствието и психологическото състояние на ищеца. Съдът преценява, че настъпилите за ищеца вредни последици нямат необратим характер. Затова съдът приема, че обезщетението за понесените от ищеца неимуществени вреди следва да се определи в размер на 15 000 лв., което следва да се присъди ведно със законна лихва от датата 5.07.2019 г., на която дата е влязло в сила постановлението на П. за прекратяването на наказателното производство срещу ищеца.

С подадената на 1.07.2020 г. въззивна жалба жалбоподателят твърди, че окръжният съд неправилно е преценил дължимия размер на обезщетението, който затова следва да бъде намален. Твърди, че окръжният съд не е отчел, че продължителността на наказателното производство от почти 3 години и 6 месеца не надхвърля рамките на разумния срок предвид вида и характера на обвинението, както и броят на лицата, на които е било повдигнато обвинение, а също и че наказателното производство е приключило в досъдебната фаза на процеса. Твърди и че съдът не е отчел в достатъчна степен обстоятелството, че ищецът е бил с мярка за неотклонение „Парична гаранция“, която не е най-тежката мярка и не е довела до съществени ограничения. Заявява, че във връзка с наложената ограничителна мярка забрана за напускане пределите на страната по делото не са представени доказателства за реално осуетени пътувания, както и доказателства ищецът да е искал разрешение за напускане на страната и такова да му е било отказано. Освен това твърди, че съдът не е отчел, че интензитетът на извършвани с участие на ищеца процесуално-следствени действия не е висок, както и че от събраните доказателства не се установяват трайни вреди върху физическото и психическото здраве на

ищеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал.1, т.3, предл.2 от ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от П. при обвинение в извършване на престъпление, ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето. Съгласно нормата на чл. 7 от ЗОДОВ искът за обезщетение се предявява срещу органите, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите. В случая е безспорно, че срещу ищеца К. С. от П. е повдигнато обвинение на 14.12.2015 г. в извършване на престъпление, като наказателното производство е било прекратено с акт на прокурор на основание чл.243,ал.1,т.2 от НПК - тъй като обвинението не е доказано, - което основание съгласно т.7 от ТР № 3/22.04.2004 г. на ВКС по тълк.гр.д. № 3/2004 г., ОСГК съответства на основаниято за търсене на отговорност „...че деянието не е извършено от лицето“. Безспорно е, че са налице основания за ангажиране на отговорност на ПРБ при условията на чл.2,ал.1,т.3, предл.2 от ЗОДОВ.

Съгласно нормата на чл. 4 от ЗОДОВ Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Ищецът К. С. претендира за присъждане на обезщетение за претърпени от воденето на наказателното производство неимуществени вреди за претърпени болки и страдания, изразяващи се в напрежение, страх и стрес от възможността да бъде осъден, ограничаване на социалните контакти, дискредитиране, накърняване на доброто име, неудобство и срам от положението на обвиняем, оставане без работа и доходи, притеснения от силно затруднено финансово състояние, потиснатост от невъзможност да подпомага материално семейството и близките си, промяна в емоционалното и психическото състояние. По начало наличието на отрицателни стресови преживявания, притеснения и напрежение по време на продължилото в период от 14.12.2015 г. до 5.07.2019 г. (3 години, 6 месеца и 20 дни) наказателно производство е обичайно, настъпва несъмнено винаги при лица с нормална психика и по начало не се нуждае от специално доказване. Безспорно е, че в хода на цялото производство С. не се е признавал за виновен. Несъмнено е, че провеждането на наказателното производство в този период от 3 години и половина с обвинение за тежко престъпление – участие в организирана престъпна група –

структурирано трайно сдружение от повече от три лица с цел да върши престъпления по чл. 301,ал.1 и чл. 282, ал.1 от НК, като групата е създадена с користна цел и в нея участва като длъжностно лице митнически инспектор в Митница „С. М п К. А. - за което е предвидено наказание лишаване от свобода от 3 до 10 години, е причинило на ищеца стрес и притеснения. Безспорно е, видно е и от представените от ищеца в копия с исковата молба документи, че с постановлението от 14.12.2015 г. за привличане на ищеца като обвиняем му е била наложена и мярка за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 5 000 лв., че ищецът е бил задържан за срок от 24 часа от органите на МВР съгласно заповед от 13.12.2015 г., че на 13.12.2015 г. са били извършени личен обиск на ищеца и претърсвания на неговия дом и в неговия лек автомобил, че с постановление от 18.12.2015 г. на прокурор при СпП на ищеца е наложена забрана за напускане пределите на страната, че ищецът е разпитван в качеството му на обвиняем на 14.12.2015 г. и на 8.06.2017 г., че на 22.06.2017 г. му е било предявено разследването. Видно е също така от представените от ищеца с исковата молба в копия документи, че неговото трудово правоотношение като митнически инспектор в този период е било прекратявано три пъти (първия и третия пъти на основание съкращение на длъжността, а втория път на основание заповед от 7.01.2019 г. на Директора на А. М., считано от 8.01.2019 г., на основание чл. 107,ал.1,т.5 от ЗДС във вр. с чл. 10,ал.1,изр.2 от ЗМ поради обективна невъзможност държавният служител да изпълнява задълженията си извън случаите на чл. 103,ал.1,т.3, привлечен като обвиняем за умишлено престъпление от общ характер), като той три пъти след съдебни производства е бил и възстановяван на работа (вторият път с влязло в сила на 14.07.2020 г. съдебно решение). Относно твърдените от ищеца конкретни обстоятелства за претърпени неимуществени вреди вследствие воденото срещу него наказателно производство, ищецът е ангажирал и са събрани от окръжния съд гласни доказателства – показанията на свидетелите К. Х. С.а, съпруга на ищеца, и А. К. С., син на ищеца, разпитани в съдебното заседание на окръжния съд на 6.06.2022 г. Видно от показанията на свидетелката К. С.а, съпруга на ищеца, съпругът ѝ бил претърсен в техния дом, целият дом също бил претърсен, нищо не било намерено, той бил задържан за 24 часа, синът им отишъл да внесе гаранцията от 5 000 лв., защото съпругът ѝ се притеснявал да отиде до банката, съпругът ѝ е работил 30 години на

митницата, бил в отдел „Наркотици“, било му много обидно, накарали го да излезе в отпускат и след Нова година бил уволнен, завел дело, след делото при връщането му го назначили на гарата, после го пратили за 6 месеца в Р., след това пак бил освободен, съпругът ѝ е на 58 години и не може лесно да се намери работа, градът е малък и искат млади хора, бил пратен един път на борсата с обезщетение от 420 лв., в дома им напрежението било голямо, влизал два или три пъти в болница, защото не можел да се храни, започнал да вдига кръвно, било го страх какво ще се случи в бъдеще по наказателното производство, дошло писмо от П., че отпада обвинението поради липса на факти спрямо него, но той не се успокоил, защото обжалвал уволнение, преди наказателното производство авторитетът му бил чудесен, много се разбирал с колегите си, хората го харесвали, след това били развалени приятелствата, започнали шушукания, подмолни приказки, градът е малък, всичко било заради това че той е част от тази спецоперация и че е един от тези престъпници, при обиска в дома им съседите разбрали и хората любопитствали какво се случва, съпругът ѝ е назначен отново на митницата в С. от 1.12.2021 г., но не работи там, а в К., поставен е при такива работни условия заради това, че е бил обвинен, той го чувства това като загуба на доверието в него, той вече от 6 месеца е в К. и не го водят като командировка, пътува с кола. Видно от показанията на свидетеля А. С., син на ищеца, той живеел с родителите си в тяхната къща, на 13.12.2015 г. дошли хора на проверка, претърсили къщата и нищо не намерили, всички съседи излезли да гледат какво става, вкарали баща му в ареста за 24 часа, баща му вдигнал кръвно и му носили хапчета в ареста, бил няколко пъти в болница, говорело се за баща му че едва ли не е най-големият престъпник, били унизителни неща, баща му се депресирал от случилото се, не комуникирал с хората, не се чувствал психически добре, около месец не излизал с приятели, баща му бил съкратен от работа, съдът го възстановил, после пак го съкратили защото е съден и няма право да работи, баща му не могъл да си намери работа може би 4-5 години, в момента баща му работи пак на митницата, но на друга позиция, не се чувства удовлетворен, случаят влияе и на сегашната му работа, преди наказателното производство родителите му имали много контакти, често излизали, срещали се с хора, но след случилото се започнали да излизат по-рядко, баща му и цялото семейство не се чувствали добре, към момента баща му е по-добре, по-спокоен, но не се чувства така, както е бил преди да започне

делото, търсел си работа след уволненията, но на тази възраст е вече по-трудно, питал познати, никой не го искал, така и не си намерил работа. Установяват се от тези показания конкретните обстоятелства относно начина, по който ищецът е преживял времето на провеждането на наказателното производство, а именно с притеснение, срам, отчуждаване и загуба на контакт с околните, депресиране като конкретни проявления при него на отрицателните преживявания, които обичайно и несъмнено настъпват при неоснователно обвинение в престъпление за лице без криминални прояви, с добро семейно, социално и материално състояние. С оглед обстоятелството, че градът е малък и хората го познават, в хода на наказателното производство и в резултат на него С. е понесъл и притеснения и неудобства от загуба на социално ниво и контакти с познати, като и той самият поради изпитваните притеснения е ограничил контактите си. Установява се, че допълнителни притеснения е причинило на ищеца и оставането му без доходи. В случая второто негово уволнение е пряко свързано и се явява последица от неоснователно воденото срещу него наказателно производство, като следва да се отчете, че вследствие на това уволнение той е останал без работа от 8.01.2019 г. до 14.07.2020 г. Вследствие на среса се е влошило и емоционалното състояние на ищеца, без обаче да са настъпили хронични и трайни последици за неговото здраве, като след прекратяването на наказателното производство ищецът постепенно възстановява начина си на живот и контактите си. Няма пълно възстановяване обаче по отношение на неговата трудова реализация, която е била трайно и необратимо негативно засегната във времето на воденото срещу него наказателно производство, като и след връщането му на работа той вече понастоящем работи на друго работно място, в друг град, с пътуване до там. Несъмнено е, че авторитетът му като професионалист е бил необратимо засегнат, кариерното му развитие е било възпрепятствано и той не може да очаква трудова реализация, която се постига като закономерно продължение на 30-годишната работа като митнически служител преди повдигнатото му обвинение. Установено е следователно, че при воденето на наказателното производство на ищеца С. са причинени болки и страдания с неимуществен характер, за които вреди му се дължи обезщетение от П. по реда на чл. 4 от ЗОДОВ във вр. с чл. 52 от ЗЗД. При определянето на размера на обезщетението следва да се отчете обстоятелството, че С. е бил обвинен за тежко престъпление по смисъла на

чл. 93, т.7 от НК, извършено от него като длъжностно лице, в процеса на работата му като митнически инспектор в Митница „С. М п К. А. за което НК предвижда наказание „Лишаване от свобода“ от 3 до 10 години, като наказателното производство е продължило 3 години и 6 месеца, наложената му мярка за неотклонение е „Парична гаранция“ в размер на 5 000 лв., наложена му е била и забрана за напускане на пределите на страната, двете мерки са отменени поради изтичане на предвидените срокове по реда на чл. 234, ал.8 от НК, засегната е неговата трудова реализация, начинът му на живот е в сериозна негативна степен променен – бил е сринат професионалният му авторитет, ограничени са били социалните му контакти, влошен е статусът му пред обществеността в града, и след възстановяването си на работа не може да постигне професионална реализация поне на нивото, което е имал преди наказателното производство. Независимо от разумния срок за провеждане на наказателното производство от 3 години и 6 месеца и от броя на обвиняемите 21 лица, като не било внесено обвинение в съда, а производството е прекратено от П., междувременно ищецът е преживял един много тежък период от живота си, който не може да се определи като кратък, и е налице накърняване на личния му живот с оглед влошаване качеството му на живот като цяло, като засягането на емоционалния и социалния му статус е съществено, но обратимо, а за здравословното му състояние няма настъпили последици. При тези обстоятелства и настоящата инстанция намира, че размер на обезщетението от 15 000 лв. е съответен на изискването на 52 от ЗЗД. Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че не е отчетен като разумен срокът на провеждането на наказателното производство от 3 години и 6 месеца предвид вида и характера на обвинението и броят на лицата, на които е било повдигнато обвинение, а също не е съобразено и че наказателното производство е приключило в досъдебната фаза на процеса, както и че интензитета на извършваните с ищеца процесуални действия не е висок. От страна на ищеца С. не се твърди продължителността на производството да надхвърля разумните граници и да не е съобразена с неговия характер, а се твърди, че в резултат на обективния факт на провеждането на наказателното производство за времето от три години и половина, независимо от прекратяването му преди съдебна фаза, спрямо невинен човек са настъпили последици и вреди. В случая съгласно представените от ищеца с исковата молба в копия протоколи за разпит на обвиняем и за предявяване на

разследване, ищецът действително е разпитван само два пъти, на 14.12.2015 г. и на 8.06.2017 г., и с протокола от 22.06.2017 г. разследването е предявено на ищеца на посочената дата, като постановлението за прекратяването на производството е постановено от прокурора на 21.03.2019 г. и с това постановление е прието, че по делото няма достатъчно доказателства, които да потвърдят тезата за участие на ищеца в престъпната дейност, с оглед на която е било образувано производството, и при тези обстоятелства е несъмнено, че при съответна своевременна преценка и приключването на производството в по-кратък период след образуването му вредите биха настъпили в значително по-нисък размер. Неоснователно е и оплакването на жалбоподателя, че в случая не е надлежно е отчетено обстоятелството, че спрямо ищеца взетата мярка за неотклонение е именно „Парична гаранция“, като именно нейната по-ниска тежест в случая е основание и за определяне на сравнително по-нисък размер на обезщетението. Неоснователно е и оплакването, че при определянето на обезщетението не е съобразено непредставянето на доказателства за реално осуетени пътувания на ищеца поради наложената му забрана да напуска пределите на страната и доказателства той да е искал разрешение за напускане на страната и такова да му е било отказано. Наложената мярка несъмнено ограничава свободното придвижване на ищеца и именно това е отчетено в случая, като ищецът не е твърдял, съответно и не е установявал, освен да е трябвало да се съобразява с наложената му мярка, да е и възникнала особена ситуация, в която за него да е било наложително да напусне страната и да не е могъл да го направи, включително и поради отказ за даване на съответно разрешение, в който случай размерът на обезщетението би следвало да се определи в по-висок размер. Липсата на трайно увреждане на физическото и психическото здраве на ищеца е отчетено при определянето на размера на обезщетението, като именно с оглед и на това обстоятелство обезщетението е определено в сравнително по-нисък размер в сравнение с този, който би бил справедлив при незаконно обвинение срещу длъжностно лице, с оглед на служебното му качество и заеманата преди наказателното производство длъжност. Установява се следователно, че е неоснователно заявеното от жалбоподателя искане за определяне на по-нисък размер от сумата 15 000 лв. на обезщетението за претърпените от ищеца С. неимуществени вреди. Жалбата на П. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена, а обжалваното решение

следва да бъде потвърдено.

С оглед на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 422, постановено на 16.12.2022 г. по гр.д. 41/2022 г. на Окръжен съд-Хасково, В ОБЖАЛВАНИТЕ НЕГОВИ ЧАСТИ, с които е осъдена на основание чл.2,ал.1,т.3 от ЗОДОВ във вр. с чл. 52 от ЗЗД ПРБ да заплати на ищеца К. А. С. обезщетение за претърпени неимуществени вреди от повдигнато обвинение в извършване на престъпление по чл. 321,ал.3,пр.2 и пр.4,т.2 във вр. с ал.2 от НК, наказателното производство за което е прекратено, в размер на 15 000 лв., ведно със законната лихва върху тази главница, считано от 5.07.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, а също да му заплати за разноси по делото сумата 5,60 лв. ДТ и 675 лв. за платено адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК пред Върховния касационен съд – гр. София с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____